

Obertømmermand Bendtz klukkede det som i en Flaske. Men Konerne rejste sig krænkede og fortrak ind i Gaardværelset, hvor nu Kaffen blev anrettet med Tilbehør af Kandis og Solbærlikør.

Først henimod Morgen brød Selskabet op, og de forskellige Ægtepar trippede forsonede hjemad i en Lyksalighedstilstand, der henrev dem til Kys og Klap og kærlighedsfulde Omfavnelser midt paa aaben Gade.

*

*

*

Det var hos disse livsglade gamle Mennesker, der endnu i deres høje Alderdom uden Anfægtelser tømte Nydelsernes Bæger lige til Grumset, at Peter Andreas havde fundet sit første Asyl, et midlertidigt Fristed paa Vejen ud til det Lykkens Land, hans Drømme havde forjættet ham. Han havde her mødt den velvilligste Forstaaelse netop af det i hans Natur, som man hjemme i Præstegaarden havde villet undertrykke og brændemærke som Dødens og Djævlens Værk. Navnlig i sine første, ensomme Aar i København havde han været taknemlig for dette Hjem og for det hele muntre og idylliske Nyboder, der var som et hengemt Stykke Provins midt i Hovedstaden. Senere — efterhaanden som han udvidede sin Bekendtskabskreds — havde hans Forhold til de to Gamle og deres lille Vennesamfund vel faaet en mere flygtig Karakter; men brudt blev det aldrig, og de Gamle blev ved at holde af ham og tage sig af hans Vel, næsten som om han kunde have været en af deres egne. De havde ikke været længe om at opdage hans Fattigdom, skønt han gjorde alt for at skjule den; og mere end een Gang vilde han være gaaet i Seng med tom Mave, dersom ikke Madam Olufsen paa hensynsfuld Maade havde budt ham ind for at „smage paa“ en ny Ost eller „sige hende sin Mening“ om en friskkogt Skinke.

Noget rigtigt Indblik i hans Forhold lykkedes det dem alligevel ikke at faa. Saa livlig og snaksom han til Tider kunde være